

MOLLERES I TORBERES

L'AIGUA QUE NO ES VEU

Als llocs plans, l'aigua circula per rierols tortuosos i amara el sòl de les seves ribes. Així es crea un ambient d'aiguamoll anomenat **mollera**.

AIGUA FREÀTICA O DE PLUJA?

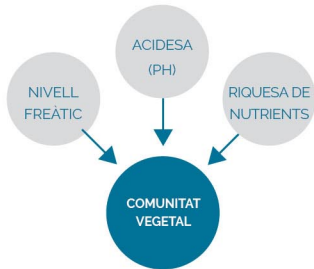
Als Pirineus, les molles generalment s'alimenten d'aigua freàtica, que s'hi infiltra procedent **de fonts i rierols**. Però en climes atlàntics de muntanya, on plou molt sovint, també hi ha molles formades per l'**aigua de pluja**.

TORBERES QUE ARRIBEN ALS PIRINEUS

A les molles d'indrets molt plujosos, el sòl es renta molt i sempre està inundat. Les **fulles i les arrels** amb prou feines s'hi descomponen, i es van acumulant en forma de torba. En alguns llocs del nord d'Europa, el gruix de torba pot ser de diversos metres i les extensions que forma s'anomenen **torberes**. Als Pirineus, en canvi, són extremadament rares.

MOLLERES QUE FAN MOSAICS

Els ambients de molles són molt heterogenis. Per això hi creixen diverses comunitats fent una mena de mosaic, que sol ser diferent també segons el lloc. Les comunitats vegetals són diferents depenent d'un seguit de factors ecològics com el règim d'inundació, l'acidesa i dels nutrients de l'aigua.

Mosaic de molles de reblliment d'un estanyol (comunitats de *Carex rostrata*, *C. limosa*, poblacions de *Scirpus cespitosus* acidòfiles, cotoneres...) condicionat per la profunditat del nivell freàtic.

Foto: A. Ferré

El pi negre és freqüent a les molles, però rarament arriba a fer boscos torbosos com els que hi ha als estanys de Trescuró.

Foto: E. Carrillo

LA MOLLERA CALCÍCOLA DE *SCIRPUS CESPITOSUS*.

Fàcil d'identificar per l'abundància de *Scirpus cespitosus* i la freqüència de *Primula farinosa*, *Tofieldia calyculata* i *Pinguicula grandiflora*. Entapissa **els marges dels rierols** de la mollera, sempre en llocs on l'aigua circula i porta calci. És molt comuna als Pirineus.

LA LANDA DE BRUC D'AIGUAMOLL

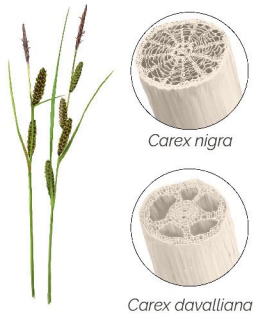
Es fa a les **zones menys xopes** de la mollera, i és molt visible quan el bruc d'aiguamoll (***Erica tetralix***) floreix. Als Pirineus només es fa a la part occidental, en indrets de clima ben plujós, i a Catalunya únicament la trobem a la Val de Molières.

ELS BONYS D'ESFAGNES

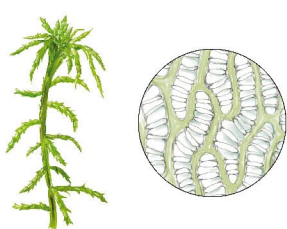
Sobresurten de la resta de la mollera fent una **mena de coixins** formats per esfagnes (una mena de molses capaces de retenir aigua com una esponja). A sobre, hi poden créixer plantes d'indrets no tant xops, o també *Drosera rotundifolia*, una petita herba insectívora.

COM VIURE AMB L'AIGUA AL COLL I POCS NUTRIENTS

El sòl de les molles sempre està amarat d'aigua i això dificulta la respiració de les arrels. Les plantes d'aquests ambients tenen un **teixit esponjós** que permet la circulació de gasos per les fulles, arrels i rizomes.

Càrex (*Carex nigra*) i tall d'arrels de càrex, amb espais buits que porten aire.

Esfagne (*Sphagnum*) i detall de les grans cèl·lules mortes plenes d'aigua (blanques) que asseguren que les cèl·lules vives (verdes) que les envolten no s'assequin.

Drosera longifolia, amb pèls glandulars que atrapen i digereixen petits animals.

Foto: C. Pedrocchi

LIFE LIMNOPIRINEUS

